

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8237/2024
13.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... са боравиштем у Немачкој и ББ из ..., чији су пуномоћници Мирослав Тешић, Иван Тешић и Јелена Тешић, адвокати из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Величко Мићовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3083/23 од 20.12.2023. године, у седници одржаној 13.02.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3083/23 од 20.12.2023. године

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу П 181/21 од 18.08.2023. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име накнаде штете солидарно са ГГ из ..., чија је обавеза утврђена правноснажном пресудом Вишег суда у Ужицу П 181/21 од 09.02.2022. године, плати износ од 5.229.875,80 динара са законском затезном каматом почев од 25.07.2023. године до коначне исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезе тужени да тужиоцима на име накнаде штете, солидарно са ГГ из ..., чија је обавеза утврђена правноснажном пресудом Вишег суда у Ужицу П 181/21 од 09.02.2022. године, плати износ од још 30.394,90 динара са законском затезном каматом почев од 21.03.2014. године до коначне исплате и законску затезну камату на износ од 5.229.875,80 динара за период од 21.03.2014. године до 25.07.2023. године. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцима на име накнаде трошкова поступка плати износ од 557.975,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3083/23 од 20.12.2023. године, ставом првим изреке одбијене су као неосноване жалбе тужилаца и туженог и потврђена је пресуда Вишег суда у Ужицу П 181/21 од 18.08.2023. године. Ставом другим изреке одбијени су као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због постојања разлога из члана 403. став 1. и члана 407. став 1. тачка 3. и 4. ЗПП.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), и утврдио да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила и тужилац су отац и ћерка који живе у Немачкој, а кућу на Тари су користили повремено, у време годишњих одмора. Тужила је власник златног накита који је стекла по основу наслеђа од сада покојне мајке, неки је добила на поклон, док је неке комаде накита сама себи купила. Током 2008. године тужила је накит донела из Немачке у Србију ради сигурности и сместила га у несесер, ставила у ормар који се налазио у спаваћој соби њеног оца тужиоца АА. Тужилац АА је власник техничких ствари – уређаја који су украдени приликом извршења кривичног дела, а које је куповао у Србији. Правноснажном пресудом Основног суда у Ужицу К 371/13 од 22.02.2014. године овде тужени ВВ оглашен је кривим што је у периоду од 01.11.2012. до 27.12.2012. године, у Бајиној Башти – на планини Тара, те у месту ... заједно, по претходном договору са малолетним ГГ из ..., извршио продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 6 месеци, при чему су у самој изреци пресуде наведене и побројане покрадене ствари које су критичном приком украдене, између осталих лица и овде тужиоцима из куће на Тари. Правноснажним решењем Вишег суда у Ужицу Км 20/13 од 13.05.2013. године према старијем малолетнику ГГ из ... изречена је васпитна мера појачаног надзора од стране органа старатељства. Правноснажном пресудом због пропуштања Вишег суда у Ужицу П 181/21 од 09.02.2022. године обавезан је тужени ГГ из ... да тужиоцима, као солидарним повериоцима, на име накнаде штете плати износ од 99.304 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС са припадајућом каматом, као и трошкове парничног поступка са припадајућом каматом. Вештачењем од стране вештака економске струке утврђена је вредност целокупног накита и вредност техничких уређаја, односно укупна висина штете која је причињена тужиоцима у износу од 46.412 евра односно 5.440.270,76 динара. Такође, осигуравајуће друштво је тужиоцима исплатило износ од 200.000,00 динара по основу осигурања од провалне крађе и разбојништва по полиси бр. 42220028 која је важила у време критичног догађаја. Вештак је наведено имао у виду, па је нашао да је укупна висина материјалне штете коју су тужиоци претрпели износ од 5.229.875,80 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилано су нижестепени судови усвојили тужбени захтев тужилаца, с обзиром да је током поступка неспорно доказана одговорност туженог за насталу штету а која произилази из кривичних списа, а висина штете је правилно утврђена вештачењем од стране вештака економске струке и обавезао туженог на накнаду причињене штете тужиоцима.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Супротно наводима у ревизији туженог, нижестепени судови су правилно применили одредбу члана 13. ЗПП у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца имајући у виду да је у парничном поступку суд везан за правноснажну пресуду кривичног суда којом су оптужени оглашени кривим, при чему је грађанска одговорност шира од кривично правне одговорности, те сходно правилима о терету доказивања из члана 228. – 231. ЗПП правилно су утврдили нижестепени судови да је тужила ББ власник драгоцености које су критичном приликом биле одузете, при чему ни сам тужени није спорио да је узео предметни несесер у коме су се драгоцености од злата налазиле, да је неке продао а неке задржао за себе, док је тужила у току поступка јасно, недвосмислено и прецизно објаснила које драгоцености су нестале, уз детаљан опис истих, као и тужилац АА у односу на покретне ствари – техничке уређаје који су критичном приликом украдени.

Такође, супротно наводима у ревизији туженог, правилан је налаз и мишљење судског вештака те начин утврђења висине штете, с обзиром да је вештак користио званичне сајтове те у све у складу са званичним прописима образложио и дао јасан и образложен налаз, а тужени током поступка није предлагао вештачење од стране вештака друге струке нити је имао примедби на налаз и мишљење вештака у току поступка.

Одредбом члана 154. став 1. ЗОО прописано је да ко другоме проузрокује штету, дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице, док је чланом 155. истог закона прописано да је штета умањења нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист), као и наношење другоме физичког или психичког бола или страха (нематеријална штета).

Применом наведених одредби ЗОО, по оцени Врховног суда, супротно наводима ревизије туженог, правилно је утврђена висина штете коју су тужиоци критичном приликом претрпели те је правилно обавезан тужени да солидарно са ГГ тужиоцима накнади штету у утуженом износу из ког разлога су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

На основу члана 414. Закона о парничном поступку, донета је одлука као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**